

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

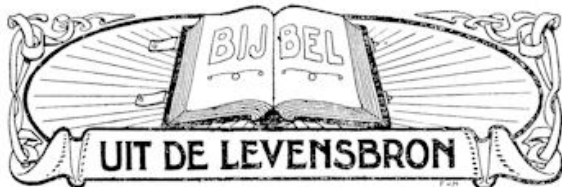
ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES:

JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: Dr. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, Dr. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL — Uitgave: Uitgeversmaatschappij E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.75 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

GODS LEIDINGEN.

En zij riepen Rebekka en zeiden tot haar: Zult gij met dezen man trekken? En zij antwoordde: Ik zal trekken. Gen. 24 : 58.

't Zoeken van Abrahams knecht is beloond geworden. Hij heeft gevonden. Trouwens, dat behoort ons niet te verwonderen. Abraham en Eliëzer waren in Gods weg en mochten dus ook 's Heeren zegen verwachten. Eliëzer heeft gebeden en gewerkt en de Heere heeft zijn weg voorspoedig gemaakt.

Nu heeft Abrahams knecht haast. Hij wil maar 't liefst dadelijk met Rebekka naar zijn heer trekken. Hij wil zijn werk goed doen en niet langer rust nemen, dan noodig is. Zijn heer verwacht hem immers met ongeduld. Maar de familie van Rebekka denkt er begrijpelijkerwijze anders over. Rebekka moet nog minstens een dag of tien bij de haren blijven.

Geen wonder ook. Rebekka zal straks naar een vreemd land trekken; zij verlaat het ouderhuis voor goed. Misschien zal ze er nooit in terugkeeren. Reisgelegenheden zijn er haast niet en..... de reis is moeilijk.

Er moet dus afscheid genomen worden en dat valt zwaar. Aan de gedachte van scheiden moet men zich eerst nog wennen; er is nog zooveel te bespreken, zooveel in orde te maken.

Als evenwel Eliëzer aanhoudt, besluiten moeder en broeder, Rebekka zelf te raadplegen. Ze roepen haar dus en ze vragen: „Zult gij met dezen man trekken?”

Een gewichtige vraag, waarop een antwoord moet gegeven worden.

Wat zal Rebekka zeggen?

Zal ze tot meegaan besluiten?

Er is zooveel, wat haar bindt aan haar huis en de haren. En dan..... ze moet in den vreemde gaan, naar een onbekenden man, dien ze nog nooit zag. Zal dat het einde zijn van haar jonge-meisjesdroomen? Zal ze van Isaäk kunnen houden? Zal hij een goed echtgenoot voor haar zijn?

Alles lokt tot blijven en toch antwoordt Rebekka beslist: „Ik zal trekken.”

Hoe is zulk een antwoord mogelijk?

Eliëzer heeft met Rebekka en haar familie gesproken; hij heeft ook gesproken over de leidingen Gods. Die leidingen Gods zijn door Laban en Bethuël erkend geworden. „Van den Heere is deze zaak voortgekomen”, zeggen ze.

Met die leidingen Gods heeft ook Rebekka zeker rekening gehouden. Ze weet, dat ze, als ze met Eliëzer meegaat, in Gods weg zal zijn en dus zal de uitkomst ook goed wezen. God zelf zal haar de rechte vrouw voor Isaäk doen zijn en in hem zal zij vinden den echtgenoot, die-zij noodig heeft. Daarom gaat ze gemoedigd mee, met een gerust hart. Al is het dan, dat ze met zooveel banden verbonden is

aan haar familie en aan haar woonplaats. Onder het tentdak van Isaäk is het de plaats, waar het haar goed zal zijn.

* *
*

Houden wij ook met de leidingen Gods rekening in ons leven? Rekenen we ook met die leidingen bij het aangaan van een huwelijk?

Van ons wordt zeker niet gevergd, dat we naar een onbekenden man zullen trekken, om dan in een vreemd land zijn echtgenoot te worden, maar wel wordt van ons geëischt, dat we ook bij verloving en huwelijk in Gods weg zullen gaan.

Een stem uit den hemel, die ons zegt, wat we te doen hebben, zullen we niet hooren. Maar we kunnen acht geven op de levensomstandigheden, op den weg, waarlangs God ons tot hertoe heeft geleid.

Wij kunnen bidden ook.

Daarom mogen we bij verloving en huwelijk niet lichtvaardig handelen.

Wij kunnen vragen, of wij liefde gevoelen voor hem of haar, die met ons samen den weg door 't leven wil gaan. Alleen liefde kan een echtverbintenis een gelukkige doen zijn. Wie zijn keuze bepaalt door te letten op eer en aanzien, op geld en goed, is zeker niet in Gods weg.

Verder kunnen we vragen, of onze keuze den Heere welgevallig zal zijn. Aan wien verbinden we ons? Aan iemand, waarin de vreeze des Heeren woont? Aan iemand, die zich om God en godsdienst niet bekommert?

Iemand, die weigert den Heere te dienen, mag ons op onzen levensweg niet vergezellen. Zoo wij dat zouden toelaten, zullen we zeker niet in Gods weg zijn.

Ook kunnen we vragen, hoe wij met den man of de vrouw onzer keuze samen kwamen. Langs welk een weg bracht de Heere ons tot elkaar? Hoe hebben we elkaar gevonden?

En wat zegt onze familie van onze keuze? Kunnen vader en moeder die keuze billijken? Zoo niet, is het dan ook mogelijk, dat wij het verkeerde wilden? Zien wij het goed in, of moeten we, als we eens heel eerlijk zijn, onze ouders gelijk geven?

Ieder, wie hij ook zij, heeft ook bij het aangaan van verloving en huwelijk rekening te houden met de leidingen Gods.

Indien wij weten, dat onze keuze Gode welgevallig is, kunnen we met Rebekka het beslissend antwoord geven: „Ik zal trekken.”

Dan zal God onze voorhoede en achtertocht zijn en zal Hij straks ook met ons meegaan in ons huwelijksleven.

Wat dan een geruststelling voor ons. Dan gaan

wij met hem of haar, die we liefhebben, gemoedigd verder op ons levenspad en buigen wij ons elken morgen en elken avond eerbiedig neer met een: „Onze Vader”.

„Ik zal trekken.”

God de Heere zelf trekt mede en maakt de uitkomst goed.

O, als bange vreeze onder de reis nog eens het hart van Rebekka bekruipt, als zij zich afvraagt, of Isaäk haar zal kunnen liefhebben, dan wordt straks die vreeze beschaamd.

„En Isaäk bracht haar in de tent zijner moeder Sara, en hij nam Rebekka en zij werd hem ter vrouw, en hij had haar lief.”

„Ik zal trekken.”

Zóó kunnen we spreken, als we, achtslaande op de leidingen Gods, in Gods weg gaan, want dan zal de Heere ons huwelijksleven een gelukkig leven doen zijn.

K.

IX.

„Gelukkig, jij ben de eerste! Kom gauw binnen, kind, dan kunnen we Stien plechtstatig opwachten!” zei Frieda den volgende avond, toen ze Hannie binnen liet.

't Hinderde Hannie een beetje, dat ze de komst van haar nichtje alleen scheen te beschouwen als een soort amusement. Zoo'n meisje zou anders net behoefte hebben aan een echt hartelijke ontvangst. Maar hier spotte men al van te voren met haar, hoewel men straks, natuurlijk, wellevend genoeg zou zijn om dit niet te toonen.

Binnen vond ze mevrouw en Marie; mijnheer scheen het toch niet over zich te hebben kunnen verkrijgen, den ganschen avond thuis te blijven.

„Ah, Hannie, jij? Ga zitten, kind”, zei mevrouw minzaam.

Marie reikte haar op haar gewone koele wijze de hand, enkel met een kort: „Hannie”.

Ze wist niet, hoe 't kwam, dat ze met Marie niet opschieten kon. Verschil van inzicht hadden ze nooit gehad; daarvoor wisselden ze te weinig woorden samen. Ze begreep niet, dat Marie al vooruit een antipathie had tegenover alles, wat van Frieda was, of met haar in verband stond, alleen maar, omdat ze zich door Frieda overvleugeld en in de schaduw gesteld voelde.